

Mèxic D.F., 14 de setembre del 1962

Estimats pares i Joan: fa dos dies, vam parlar llargament amb la Quimeta, que va ponderar-nos la bondat de vostès, la seva il·lusió, l'alegria amb que ens esperen. Això (a desgrat d'estar-ne ja segurs), augmentà la nostra pròpia alegria i, de retop, la impaciència.

En Tasis em va escriure, finalment, excusant-se del renou que per a ell significa l'estiueig dels seus familiars i les conseqüents anades i vingudes. Coincideix, amb el pare, que de feina no me'n faltarà i aquesta seguretat que expressen tots és l'únic que necessito per a la meua felicitat completa.

Ja falta menys d'un mes per a la sortida del vaixell! Tenim tota la casa trasbalsada, amb els baguls i les maletes omplint-se poc a poc; de fet, si Déu vol, sortirem cap a Veracruz el dia 30 d'aquests mes ja que, com vaig dir-los, ens costarà el mateix viure allí que aquí, però aquí ja no hi tindrà pis ni despatx, els quals estaran ja en mans dels nous propietaris. Aquests dies, la Rosa i jo hem descobert (a "Destino"), uns anuncis de la casa Quillet (o Quillet, no ho recordo bé) en la qual ofereixen tot el que fa falta per a muntar casa, donant 40 mesos per a pagar; com que ja estem familiaritzats -i intoxicats- amb els terminis, se'ns apareix de sobte que això podria ser una solució, per a sortir de la provisionalitat d'allotjament i començar la nova vida "a casa". És clar que això depen de la feina i de la meua capacitat d'adaptar-m'hi ben depressa, tant en el sentit professional com en l'econòmic.

Adjunto certificats de la Glòria i de la Teresa, de l'"Alliance Française", per si és necessari fer alguna gestió prèvia per a la seva inscripció. Els professors de les nenes ens han expressat la seva pena pel fet que ens en anem, i una gran simpatia. Ens han commogut. I el mateix puc dir del "Instituto Luis Vives", on va el Raimon, a desgrat que la seva vida escolar en aquest centre ha estat curta; el present any. Cuidin molt les cartes adjuntes de l'"Alliance Française", per favor, perquè ens serien difícils de reemplaçar.

Ja ho tenim quasi tot arreglat -qüestions de papers i passatges-; encara que el Messeguer donés per limitada la seva aportació als 10.000 pesos, penso que podríem arribar a Barcelona amb les 50.000 pessetes que havíem pensat. És clar que si ens cobria la totalitat dels passatges, fariem un viatge més folgat, però l'essencial és arribar i, si Déu guia els nostres passos, tot anirà tal com ho tenim projectat.

A mi, pares estimats, em van passant els nervis i he entrat en un pe-

La Glòria haurà d'entrar a "4è moderne"
La Teresa " a "6è moderne"

riode de serenor, de confiança en el futur, amb tota la vida plena de l'alegria de reveure'ls. No em falta'rà entusiasme i fe per a emprendre la lluita que calguí en l'etapa de consolidació de l'esdevenidor i cada dia que passa estic més convençut que la decisió que hem pres és la millor. Que Déu ho vulgui així!

Avui, divendres dia 14 de setembre, els nens comencen les vacances escolars amb motiu de les "Fiestas Patrias" de Mèxic; de manera que, de fet, acaben avui les seves activitats escolars americanes, i ja hauran d'encaminar els seus estudis cap al futur europeu. Per altra banda, els nens de l'Angel que tenim a casa (ja fa dos mesos i mig), cada any per aquesta època se'n van a Cuernavaca, on hi ha una mena de campament de descans per a criatures benestants; nosaltres no pensàvem separar-nos-en, però la seva àvia (la senyora Peypoch, la Quimeta) ha insistit en que hi vagin, perquè la Rosa tingui una mica de tranquil·litat abans del viatge. Li ho hem agraït molt, perquè en realitat el tràfec de la Rosa ha estat aquestes darreres setmanes molt intens. Ha perdut alguns quilos, amb cinc criatures sota la seva autoritat i cura. Fa també, de la manera que pot i prenent temps al temps, roba per ~~xx~~ a les nenes, roba per a Barcelona, i tantes obligacions acumulades pesen. De manera, doncs, que el gest de la Quimeta és molt d'Estimar... A més, hem tingut el tràfec dels papers, l'anar d'oficina a oficina per a procurar tenir-ho tot a punt. Esperem que el viatge es presti a un descans equivalent a unes desitjades vacances.

Els divendres és el dia que acostumo a rebre la carta del pare. Com que ~~tiraré~~ ~~xxxxxx~~ aquesta al correu avui, divendres, al matí, és possible que rebi la carta de Barcelona després d'haver ~~xxxxxx~~ cursat les ratlles presents. En tot cas, si en la carta que rebés hi hagués quelcom que requerís resposta seguida, ho faria novament. Però ja vaig pensant més amb el que ens direm entre abraçades i paraules que en l'ajut (tan providencial durant tots aquests anys!) del correu. Als nens no els havia vist mai tan excitats i contents...

Bé: no m'allargo més. Que estiguin tots ben bé i ben animats, que la il·lusió i la impaciència no ens treguin, als uns i als altres, la salut.

Una fortíssima abraçada

Pere